

الله أكبر كبيرا - والحمد لله كثيرا - وسبحان الله بكرة وأصيلا

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا. وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ. وَمَا تَوْفِيقِي وَلَا لِعِصْمِي إِلَّا بِاللَّهِ. عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا نَظِيرَ لَهُ وَلَا مِثَالَ لَهُ. الَّذِي لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْهِ. كَمَا أَنْتَنِي عَلَى نَفْسِهِ. عَزَّ جَارُهُ وَجَلَّ ثَنَاؤُهُ وَلَا يُهْزَمُ جُنْدُهُ وَلَا يُخْلَفُ وَعْدُهُ وَلَا إِلَهَ غَيْرُهُ. وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَسَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدًا عَبْدَهُ وَرَسُولَهُ. السَّابِقُ إِلَى الْأَنَامِ نُورُهُ. وَرَحْمَةٌ لِلْعَالَمِينَ طُهْرُهُ. وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَوْلَادِهِ وَأَزْوَاجِهِ وَأَصْحَابِهِ وَاتَّبَاعِهِ وَأَحْفَادِهِ أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ؛ اتَّقُوا اللَّهَ تَعَالَى وَأَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ: وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Günümüzde, tarihî tekerrürler devr-i dâimlerinden biriyle daha karşı karşıya bulunuyoruz; her tarafta üst üste felâketler, her yerde toplumu sarsan musibetler; depremler, seller, yangınlar, trafik faciaları ve bilmem daha ne belâlar.! Sonra değişik türden zulümler, istibdatlar, komplolar, cinayetler, vicdanlara baskılar.. ve onca mazlumiyetlere, mağduriyetlere rağmen “belâ-yı dertten” ah etmeyen gamsızlar.. buna karşılık insanlara zulüm ve gadirde bulunan, zulmederken de ağlayıp-sızlayıp mazlumu haksız göstermeye çalışan şarlatanlar.. değişik sâiklerden ötürü her zaman öfkeyle oturup-kalkan muvazenesiz yığınlar; onları her an biraz daha şiddete, hiddete iten farklı çevreler: Mütegallipler, vurdumduymazlar, idare bilmezler ve tahrikçiler.. aldatmayı akıllılık, hırsızlığı mârifet sayan hortumcular; hortumculardan pay alan fırsatçılar.. teşriî masûniyete sığınan haramhor ahlâkzedeler.. tekvînî masûniyet gücünü “Hak kuvvettedir.” deyip sonuna kadar kullanan Yezid ve Şimirzâdeler.. rüşvetçiler, irtikapçılar, ihtilâşçılar, yolsuzlar; silah kaçakçıları, uyuşturucu şebekeleri ve daha adı konmamış ne mel’un organizasyonlar.! Her yanda yürekler tıpkı kamış kalemler gibi cızır cızır.. ve cızırdayan bu kalemler, kan rengindeki mürekkepleriyle tarihin en kirli sayfalarından birine ne utandıran notlar düşüyor.

Bugün hemen her bucakta ürperten bir hazan ve her yerde insanî değerler ayaklar altında; ne insana saygı var ne de evrensel değerlere. Bugünümüzü-yarınımızı emanet edeceğimiz hayatî müesseselerde hayattan eser yok. Propagandalara bakınca, dünyalara yetecek kadar bir güce sahip gibiyiz; oysaki realiteler bir kasabaya bile yetmediğimizi haykırıyor. Ahlâkî değerler, sorumluluk duygusu, hak düşüncesi, adalet mülâhazası açısından dünya standartlarının çok çok altında olduğumuz apaçık.. dinî duygular harap, dindarlık makhur; her tarafta lâubâlîlik, ahlâkî çöküntü ve iç içe hıyanet.. “Gün bugündür, dem bu dem.” diyenlerin sayısı belli değil.. hayatını köşe dönmeye veya köşe kapmaya bağlamışların adedini Allah bilir. Bütün bunlara karşılık azıcık duyan ve düşünen kafalar ise, kaba kuvvetin balyozları altında inim inim.. millete hizmet edenlerin kaderi ezilmek ve samimiyetle çarpan sineleri bekleyen, her köşe başında ayrı bir şeytanî tuzak..

Hâsılı, olmamasını arzu ettiğimiz ne kadar menfilik varsa, her yerde diz boyu, hatta ondan da öte; yıllardan beri milletçe beklediğimiz şeylere gelince onlardan da hiç mi hiç haber yok. Manzara bu olunca, ümitten, azimden söz etmek de oldukça zor; ama biz milletçe bu zoru aşma mecburiyetindeyiz. Bugün başımıza gelenler, gelecekte de katlanarak karşımıza çıkabilir.. ülke bir baştan bir başa mezaristan hâlini alabilir.. milletin azmi, ümidi tıpkı bir kefen gibi onun başına geçirilebilir.. ırmaklar Revân Nehri’ne, çöller Kerbelâ’ya, düşmanlar Şimir’e, aylar muharreme dönüşebilir.. kundaklamayı kundaklamalar takip edebilir.. dev yangınlar evlerimizin-barklarımızın yanında, beklentilerimizi, plânlarımızı da kül edebilir.. dost-düşman herkes bizi yalnız bırakabilir; yalnız bırakmaktan da öte hiç ummadığımız kimselerce arkadan hançerlenebiliriz. İşte atmosferin bu kadar bozulduğu, düşmanların böyle esirip köpürdüğü, dostların vefasızlık gösterip bizi bütün bütün terk ettiği durumlarda dahi kat’iyen teslim olmamalı, eğilmemeli; iman ve ümitlerimize dayanarak dimdik ayakta durmalı ve bir küheylan gibi, hız kesmeden, çatlayıncaya kadar koşmasını bilmeliyiz.

Ve unutmamalıyız: Peygamberlerin ve onlara tabi olanların hemen hepsi kavimleri ya da bazı düşmanları tarafından reddedilmiş, alaya alınmış, boykota maruz bırakılmış, işkenceye uğratılmış, sürgüne yollanmış ve hatta şehit edilmişlerdir. Cennet’e uzanan hak yolun kendine göre bazı meşakkatleri vardır. Kur’ân-ı Kerim bu hususu pek çok ayetle anlatmakta ve bir yerde şöyle buyurmaktadır:

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلُّوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ
وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

“Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen musibetlere mâruz kalmadan Cennet’e gireceğinizi mi sandınız?.. Evet onlar öyle ezici mihnetlere, zorluklara dûçar oldular ve öyle şiddetle sarsıldılar ki, Peygamber ve yanındakiler, ‘Allah’ın vaad ettiği yardım ne zaman?’ diyecek hale geldiler. İyi bilin ki Allah’ın yardımı şüphesiz yakındır.” (Bakara, 2/214)

Bu cümleden olarak, Ashab-ı Kirâm’ın ilklerinden Hâbbab bin Eret (radiyallahu anh) İslam dinini tercih ettiği dönemde, Müslümanlığı açığa vurmak, mal, can, izzet ve haysiyetin ayaklar altına alınmasına razı olmak demektir. Buna rağmen Hazreti Habbâb, kimseden korkmadan Allah Rasûl’nden duyduğu yüce hakikatleri anlatmak için fırsat kollardı. Kendisi Ümmü Enmar lakaplı müşrike bir kadının sultası altındaydı; demirciydi, kılıç yapardı. Rasûlullah onu çok sever, zaman zaman yanına çağırır, hususi iltifatta bulunurdu. Bunu öğrenen kadın kızgın demiri alıp o gün için kölesi olan Hz. Habbâb’ın boynuna sürterek ona işkence etmeye başlamıştı. Daha sonra da henüz 15-20 yaşlarında bir genç olan bu büyük sahâbi, boynuna kızgın demirler takılarak kavurucu güneşte bırakılmış, sırtına yakıcı taşlar konulmuş ve bu şekilde derisi eriyinceye kadar işkence edilmişti. Fakat Hz. Habbab onca ızdırıp ve eziyet karşısında bir sabır ve sadakat âbidesi olarak dîmdik durmuştu.

Bir gün Hz. Habbâb, İnsanlığın İftihar Tablosu’na, kendisini dağlayan Ümmü Enmar hakkında şikâyetle bulunmuştu da Şefkat Peygamberi “Allahım Habab’a yardım et!” diye dua buyurmuştu. Daha birkaç gün geçmeden kadın, dayanılmaz bir baş ağrısına yakalanmıştı. İzdırabından feryâd u figân ediyor; sürekli kafasını yumrukluyordu. Nihayet, kendisine dağlama yaptırmasını tavsiye etmişlerdi. Ümmü Enmar, çaresizce Habbâb (radiyallahu anh)’tan istekte bulunmuş; o da uzun bir süre kızgın demir ile kadının başını dağlamıştı. Cenâb-ı Hak, adeta mazlumun âhının yerde bırakılmadığını ve bazen mahkeme-yi kübraya da havale edilmeden zalimin misliyle cezalandırıldığını göstermişti.

Bir defasında Hazreti Ömer (radiyallahu anh), sahabe efendilerimize müşriklerden çektikleri sıkıntı ve ızdırabları sormuştu. Hz. Habbab öne çıkarak, “Ya Emirelmü’minîn! Şu sırtıma bak!” demişti. Hazreti Ömer, Habbâb bin Eret’in sırtındaki yara izlerine nazar edince, hayretle “Bugüne kadar böylesini hiç görmemiştim!” mukabelesinde bulunmuştu. Hazreti Habbâb şunu söylemişti: “Müşrikler, benim için bir ateş yaktılar ve beni ateşin içine attılar. Bir adam ayağıyla göğsüme bastı. Ateş her yanıma sardı. İşte o ateşi, en sonunda, vücudumdan eriyen yağ ve sırtımdan akan kan söndürdü.”

Habbab bin Eret (radiyallahu anh), kızgın çakıllar üzerine sırtüstü yatırılıp göğsüne kendinden ağır taşların yüklendiği o günlere dair bir hatırasını anlatır ve der ki: Allah Rasûlû, Kâbe’nin duvarının dibine oturmuştu. Başımı da örtmüştü. Yanına vardım, “Ya Rasûllallah, Cenâb-ı Hak’a dua etmez misin, bize yardım eylesin!” dedim. Bunun üzerine Rasûlullah (a.s.m.) şöyle buyurdu: “Allah’a yemin ederim ki, sizden evvelki ümmetler, daha dehşet verici işkenceler gördüler. Onlardan bazıları hendeklere yatırılıp ve demir testerelerle vücutları ikiye bölünürdü de yine dinlerinden dönmezlerdi. Etleri kemiklerinden ayrılırdı da yine gevşeklik göstermezlerdi. Allah, bu dini tamamlayacaktır; ancak siz acele ediyorsunuz.”

İhtimal Allah Rasûlû, muzdarip sahâbiye, gördüğü işkence cinsinden bir zulmü haber vermiş; sonra da onu müjdelemiş; “Taraklarla etleri kemiklerinden ayrılırdı da yine de onlar Allah’tan ve dininden vazgeçmezlerdi. Allah va’dini yerine getirecek, güllerinizi açtırıp, bülbüllerinizi öttürecek ama siz acele ediyorsunuz!” demişti. Rivayetlere göre, işte bu münasebetle, Ashab-ı Uhdud’dan da bahseden Burûc Sûresi nazil olmuştu. Bu Surede, Kur’an-ı Kerim, hendekler içinde ateşler yakarak inananları içine atıp sadistçe seyreden o günün Neronları’nın vahşetinden bahsetmekte ve aynı zamanda İslâm milletlerini tahakkümleri ve tasallutları altına alan istismarcı müstemlekeçileri işaretlemektedir.

فَتِلْ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ النَّارِ ذَاتِ الْوُفُودِ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ
إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

“Ayât ve mucizeler zâhir ve bâhir iken, hazırladıkları çukurları, tutuşturulmuş ateşle doldurarak inanmış kimseleri içine atıp yakan, bu esnada hendeklerin çevresinde oturup dinlerinden dönmeleri için müminlere yaptıkları işkenceleri zevkle seyreden o zalimler kahrolsunlar. Onların müminlere bu işkenceyi

yapmalarının tek sebebi, müminlerin göklerin ve yerin yegane hâkimi, Azîz ve Hamîd (mutlak galip ve bütün övgülere lâyık) Allah'a iman etmeleri idi." (Buruc, 85/4-7)

Ashab-ı Uhdud, inananları ateş dolu hendeklere atıp cayır cayır yakarken, biri kucağında, ikisi de eteklerinden tutmuş üç çocuklu bir kadının getirildiği ve dininden dönmezse çocuklarıyla beraber ateşe atılmakla karşı karşıya bırakıldığı da rivayet edilir. Kahraman kadın iman uğruna çocuklarıyla birlikte ölümü çoktan göze almıştır; işkencelere rağmen dinini terketmez. Bunun üzerine önce büyük çocuğu, sonra diğeri gözlerinin önünde ateşe atılır. Yüreği parçalanan anne, gözyaşı yerine yanaklarından kan akıtır ama ilahi rızayı kazanmak uğruna sabreder. Sıra kendisine geldiğinde bir an tereddüt yaşar; çünkü kucağındaki masum yavrusunu düşünür. Annenin halinde imandan gelen bir vakar, metanet ve sükunet vardır; fakat içinden kopan feryad, Arş-ı A'layı titretir. İşte o zaman Cenâb-ı Hakk kundaktaki bebeği konuşturur; "Sabret anneciğim sabret. Dininde sebat göster ve bırak kendini ateşe. Çünkü sen Hakk üzerinesin, Allah seninle beraber."

فُتِلَ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ Müminler affetseler de dine ve imana dokunanların affolunmayacaklarını işaret edencesine Kur'an "kutile" sözüyle "kahrolmalar, kahrolsunlar, canları çıksın, lanete uğrasınlar" diyor o zalimler hakkında. Müslümanlara komplolar kuranlar, işkenceler edenler, hapisane hapisane dolaştıranlar, ölmeden mezara koymaya uğraşanlar kahrolsunlar. Zaman geçmiş, asırlar değişmiştir ama küfrü temsil eden bütün firavunlar, bütün mütekebbirler, bütün mağrurlar aynı hava içinde olmuşlardır. Değişen sadece işkence şekilleridir. Öncekiler ateşlere atmışlar, testere ile parçalamışlardır; sonrakiler de kendi karakterleri ve zamanlarının usulleri zaviyesinden çeşitli eza ve cefalar yapmışlardır/yapmaktadırlar. Ne ki, bütün zulümlere ve engellemelere, bütün yumruklama ve tekmelemelere rağmen halis müminleri yollarından çevirememişlerdir ve çeviremeyeceklerdir. Tiranlar vurdukça yeni yeni filizler çıkmış, yeni yeni şuleler yanmıştır. İnşallah, bundan böyle de hiç durmadan filizler yeşerecek ve şuleler parıldayacaktır.

Bu itibarla, Allah göstermesin, hâlihazırdaki fecâyî ve fezâyî şimdikininkin kat katına ulaşırsa.. etrafımız âh u efgân ile inlese.. çevremizdeki çığlıklar gidip tâ âsumana dayansa.. yaşanan ızdıraplar magmalar gibi köpürüp yüreklere vursa ve bütün bir millet çaresizlikle kıvranıp dursa.. düşünen başlar üzerinde kılıçlar kavisler çizse, beyinler balyozlarla ezilse.. dört bir yanda sadece zalimlerin "hayhuy"u duyulsa.. en canlı, en temiz vicdanları simsiyah bir yeis sarsa.. hanlar devrilip hânümanlar yerle bir olsa.. ay batsa, güneş sönse, nazarlarla beraber gönüller de karanlığa gömülse.. kuvvet gemi azıya alsa, hak kaba kuvvetin paletleri altında kalıp ezilse.. her yerde dişli dişini gösterip gezse, zayıf dilini tutup sessizlik murâkabesine dalsa.. bütün mukavemetsiz ruhlar bir bir yıkılsa ve kalbzedeler üst üste devrilse... Her şeye rağmen biz duruşumuzu, tavrımızı değiştirmeden konumumuzun hakkını vermeli, yerimizde sabit durmalı, herkesin başvuracağı bir güç, bir ümit kaynağı olmalı ve sönmeye yüz tutan bütün meş'aleleri yeniden tutuşturmalıyız.

Yıllar var bizler, hep bu anlayışa sadık kalmaya çalıştık: Fitne ve fesada karşı koymak şiarımız oldu. Milletın selâmeti adına, tecavüzlere, tasallutlara ses çıkarmadan fenalıkları sürekli iyiliklerle savmaya uğraştık. Bize zulmedenlere, akla-hayale gelmedik komplolar kuranlara aynıyla mukabelede bulunmadık.

Tâ baştan itibaren hep böyle davranmış olmamıza rağmen, heyhat ki, insanları kendilerine medyun edip bu medyuniyeti de bir koz gibi kullanmak isteyen bazı çevreler, ayrıca her güzel şeyi kendilerine mal etme peşinde koşup duran ve müspet hiçbir hizmetleri olmadığı hâlde her olumlu işin önünde görünmek isteyen hasta bir kısım mütegalip zorbalara, Hizmet faaliyetlerine ve onların temsilcilerine karşı iftira, isnat ve her türlü tezvire başvurmaktan geri durmadılar. O şekilde hareket etmekle onurumuzu kırmak, ma'serî vicdan nezdinde bizi ademe mahkûm etmek istediler.

Baş zalimlerin sayısı belki azdı; ama, yapılanların keyfiyet ve temâdîsi oldukça ürperticiydi. Bunların hemen hepsi de onur kırıcı şeylerdi ve iffetli yaşamış insanları fevkalâde rencide edecek mahiyetteydi. Ne var ki, kendini millete adanmış bir mü'min için bunlar mutlaka ve mutlaka katlanılması gerekli olan musibetlerdi. Adanmış ruhlar geçmişte olduğu gibi gelecekte de olması muhtemel bu kabîl densizlikleri gülerek karşılamalı; "Hoştur bana Senden gelen / Ya hil'at ü yahut kefen / Ya taze gül yahut diken / Lütfun da hoş, kahrın da hoş." demeliydi; biz de öyle yapmaya ve her zaman dimdik durmaya çalıştık/çalışacağız. Zira, bizim için önemli olan, milletimiz ve onun onurudur. Eğer millet derbeder, kitleler fakr u zaruret içinde inliyor, toplum tefrikaya yenik, yığınlar birbirini yiyor ve haramiliğe prim verilip şekavet de alkışlanıyorsa, işte o zaman ve o sebeple bize oturup ağlamak düşer..

Evet, kendini milletine adanmış hasbî bir ruh, şahsı veya yakınlarının maruz kaldığı tecavüzler, tahkirler karşısında değil, dinine, diyanetine, mukaddes değerlerine dokunulduğu zaman hafakanlara girer; bir itfaiyeci edasıyla “çare” der, sağa-sola koşar ve gözü başka bir şey görmeyen sevdalılar gibi, gerekirse bütün varlığını feda eder; feda eder de, kat’iyen millî ve dinî değerlerine toz kondurmaz. Yürüdüğü yol mazlumların, mağdurların yolu olmuş; ömür boyu hep çile çekmiş ve dünya zevki namına hiçbir şey tatmamış; sürgün yaşamış, zindanlarda çürümeye terk edilmiş; değişik baskılarla sürekli preslenmiş; her zaman bir haydut ve şaki muamelesi görmüş... önemsemez bunların hiçbirini; önemsemek bir yana, böyle şeyleri düşünmeyi bile düşünce adına israf kabul eder ve oturur kalkar milletin problemlerine çözüm bulmaya çalışır.

Zulme maruz kalır, haksızlığa uğrar; ama o, ne zalimi görür ne de gadredenler üzerinde durur; hâlini her şeyi bilen “Allâmü’l-Guyûb”a havale eder ve yürür Hak rızası hedefli yoluna. Yürüdüğü yolda musibetlerin biri gider, diğeri gelir ve belâlar da sağanak sağanaktır tepesinde. Ne var ki, o bütün bunları, Hak’la münasebetleri açısından kendi kusur ve eksikliklerine verir; maruz kaldığı bu şeylerin, günahlarına kefaret olacağını düşünür; kısmen de olsa hatalarından arındığı/arınacağı ümidiyle acı çekerken dahi sevinir; dahası, olup biten bu şeylerin bir kısım sürpriz sonuçları olabileceği mülâhazasıyla da içinde bulunduğu o ızdırap karelerini ve bunların bütününden hâsıl olan gâile ve bâdireler silsilesini Cennet yolunun yokuşları gibi algılar; başkalarının âh u vâh ettiği en canhıraş durumlarda bile sürekli şükranla gürler ve kendini sorgular.

Havaların kararması, ortamın yaşanmaz hâle gelmesi metafizik gerilimini artırarak onu daha bir teyakkuza sevk eder. Zalimlerin zulmü, müstebitlerin ardı arkası kesilmeyen dayatmaları, aleyhlerinde komploları komploların takip etmesi ve bir ölçüde sebeplerin sukûtuyla çarelerin bütün bütün bitmesi daha bir yürekten Çaresizler Çaresi’ne yönlendirir ve o kendi kendine, “*Nâçâr kaldığın yerde / Nâgâh açar ol perde / Derman olur her derde*” der.. toplarla, tüfeklerle çözülemeyen problemlerin hiç umulmadık şekilde bir gün gözyaşlarıyla ve Hakk’a yakarışlarla çözülebileceğine inanır; geceleri hep seher kuşları gibi inleyip durur ve âh u enînlerle gök kapılarına dokunur.

İşte böyle birinin bugününü bütün bütün yıksalar, o yönelir yarınlara ve yoluna o kulvarda devam eder; yarınlarını da yok etseler atını mahmuzlar ve öbür günlere koşar. Baş edemezler böyle biriyle ve edememeliler de. Zira o imanı, azmi, ümidi sayesinde, duyguları, düşünceleri, iffeti, ismeti, vefası, sadakati ve eğilip bükülme bilmeyen sağlam karakteriyle âdeta granitten bir âbide gibidir; çevresinde her şey üst üste devrilse –alimallah– onun tırnak kadar bir parçası dahi kopup düşmez. Öyle bir duruşu vardır ki, ne harp ü darpler ne de kıyamete denk hâdiseler onu –Allah’ın sıyanetiyle– asla yerinden kımıldatamaz. Çünkü o bu dünyaya, herhangi bir rüzgârla sürüklenip gelmediğinin şuurundadır ve en şiddetli fırtınalarla savrulup gitmeyecek kadar da konumunun hakkını verme adına sabit-kademdir.

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَ أْبْلَغَ النَّظَامِ. كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ. كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فِي الْكَلَامِ. وَ إِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ. وَ أَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

﴿دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَأٰخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ. أَلْحَمْدُ لِلَّهِ. أَلْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ كَمَا أَمَرَ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ نَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْمُعْتَبَرُ. تَعْظِيمًا لِنَبِيِّهِ وَ تَكْرِيمًا لِفَخَامَةِ شَانِ شَرَفِ صَفِيَّهِ. فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُخْبِرًا وَ آمِرًا: {إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا}. لَبَّيْكَ...

{وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّنْيَا وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا}

Dualarınıza vesile olması istirhamıyla...

Osman Şimşek